

Bobory Zoltán

P. Maklári Éva verseit olvasom – a Vajda János-díj mellé, a 75. jegyében

Költőtárs!

Tudom, most tiltakozol.

Mint mindig, zavartan
a dicsérő szavak ellen.

Maradj ilyennek!

Bízd magad azokra,

akik, ha könnyezve vagy

könnyítő mosollyal leteszik esténként

a könyvedet ágyuk mellé,

csodák és titkok jelennek meg

álmaikban, s világosság.

Amit ha megköszönnek neked,

higgy a fénynek szemükben...

Most, hogy olvasom verseidet,

összehívnám egy hatalmas, világos,

zsongó terembe az összesét

szavaidból szomjasan merítő diákjaidnak,

akiknek elméjét, lelkét igazgattad,

nyesegetted és simogattad...

Felolvasnék verseidből.

Elmondanám, hogy te tudod, ki az,

aki ismer igaz választ a kérdésekre,

tudod, mit kíván a lélek, és

miféle hangot, színeket szeret az ember.

Te tudod, ha elmennek az apák,

akkor a nomád sátorban összegyűlteknek

ki lenne az, aki elkezdené az imádságot,

az éneket, és kiszínezné a sátor falát.

Csak annyit mondanék végül,

hogy nézzenek a szemedbe, hallgassák

a hangod, ha tisztaságot akarnak, ha a

mélységet keresik a lélekben,

a reménytelenségben a hitet, szeretetet.

Megerősödne bennük, micsoda

kincset szórtál elébük,

a legtöbbet, legnemesebbet, amit

kaphatnak: magadat, tudásod, lelked.

Kinyitnám aztán a terem ajtaját,

s ők kitódulnának a fényre,

a tiszta levegőre és felnéznének az égre...

